Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

10. prosince 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Osobní údaje – Nařízení (EU) 2016/679 – Článek 23 – Omezení práv subjektu údajů – Důležitý finanční zájem – Vymáhání občanskoprávních nároků – Vnitrostátní právní úprava odkazující na ustanovení unijního práva – Daňové údaje týkající se právnické osoby – Nedostatek pravomoci Soudního dvora“

Ve věci C-620/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) ze dne 4. července 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 20. srpna 2019, v řízení

Land Nordrhein-Westfalen

proti

D.-H. T., jednajícímu jako správce konkursní podstaty J & S Service UG,

za přítomnosti:

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, L. Bay Larsen, C. Toader (zpravodajka), M. Safjan a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Land Nordrhein-Westfalen M. Kottmannem a C. Menschingem, Rechtsanwälte,

– za německou vládu J. Möllerem a D. Klebsem, jako zmocněnci,

– za českou vládu M. Smolkem, O. Serdulou a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

– za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: němčina.

– za Evropskou komisi původně H. Kranenborgem a D. Nardim, jakož i K. Kaiser, poté H. Kranenborgem, D. Nardim a F. Erlbacherem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. září 2020,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 23 odst. 1 písm. e) a j) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1, dále jen „ONOÚ“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Land Nordrhein-Westfalen (Spolková země Severní Porýní-Vestfálsko, Německo) a D.-H. T., jednajícím jako správce konkursní podstaty společnosti J & S Service UG ve věci získání daňových údajů týkajících se této společnosti.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 2, 4, 14 a 73 odůvodnění ONOÚ znějí:

„(2) Zásady a pravidla ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů by bez ohledu na jejich státní příslušnost nebo bydliště měly respektovat jejich základní práva a svobody, zejména právo na ochranu osobních údajů. […]

[…]

(4) Zpracování osobních údajů by mělo sloužit lidem. Právo na ochranu osobních údajů není právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy. Toto nařízení ctí všechna základní práva a dodržuje svobody a zásady uznávané [Listinou základních práv Evropské unie], jak jsou zakotveny ve Smlouvách, zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochranu osobních údajů, svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svobodu projevu a informací, svobodu podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženskou a jazykovou rozmanitost.

[…]

(14) […] Toto nařízení se nevztahuje na zpracování osobních údajů právnických osob, a zejména podniků vytvořených jako právnické osoby, včetně názvu, právní formy a kontaktních údajů právnické osoby.

[…]

(73) Právo Unie nebo členského státu může uložit omezení určitých zásad a práva na informace, na přístup a na opravu nebo na výmaz osobních údajů, práva na přenositelnost osobních údajů, práva vznést námitku, rozhodnutí založených na profilování, jakož i omezení týkající se oznamování případů porušení zabezpečení osobních údajů subjektu údajů nebo určitých souvisejících povinností správců, pokud je to v demokratické společnosti nutné a přiměřené pro

zachování veřejné bezpečnosti, mimo jiné pro ochranu lidských životů, zejména v reakci na přírodní nebo člověkem způsobené katastrofy, pro předcházení trestným činům nebo jejich vyšetřování či stíhání nebo výkon trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení, a pro předcházení porušování deontologických pravidel regulovaných povolání a jejich vyšetřování a stíhání, pro jiné významné cíle obecného veřejného zájmu Unie nebo členského státu, zejména jedná-li se o důležitý hospodářský či finanční zájem Unie nebo členského státu, vedení veřejných rejstříků z důvodů obecného veřejného zájmu, dalšího zpracování archivovaných osobních údajů s cílem poskytnout konkrétní informace související s politickým chováním za bývalého totalitního režimu nebo s ohledem na ochranu subjektu údajů či práv a svobod ostatních, včetně sociální ochrany, veřejného zdraví a humanitárních účelů. Tato omezení by měla být v souladu s požadavky stanovenými v [Listině základních práv] a v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.“

4 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Předmět a cíle“, stanoví:

„1. Toto nařízení stanoví pravidla týkající se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a pravidla týkající se volného pohybu osobních údajů.

2. Toto nařízení chrání základní práva a svobody fyzických osob, a zejména jejich právo na ochranu osobních údajů.

3. Volný pohyb osobních údajů v Unii není z důvodu ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů omezen ani zakázán.“

5 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Definice“, v bodě 1 stanoví, že pojem „osobní údaje“ musí být chápán jako „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen ‚subjekt údajů‘); za ‚identifikovatelnou fyzickou osobou‘ je považována fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.

6 Článek 15 odst. 1 téhož nařízení, nadepsaný „Právo subjektu údajů na přístup k osobním údajům“, stanoví, že tento subjekt má právo získat od správce potvrzení, zda osobní údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, a pokud je tomu tak, má právo získat přístup k těmto osobním údajům a k určitým informacím, které tento článek vyjmenovává.

7 Článek 23 ONOÚ, nadepsaný „Omezení“, v odstavci 1 stanoví:

„Právo Unie nebo členského státu, které se na správce nebo zpracovatele vztahuje, může prostřednictvím legislativního opatření omezit rozsah povinností a práv uvedených v článcích 12 až 22 a v článku 34, jakož i v článku 5, v rozsahu, v jakém ustanovení tohoto článku odpovídají právům a povinnostem stanoveným v článcích 12 až 22, jestliže takové omezení respektuje podstatu základních práv a svobod a představuje nezbytné a přiměřené opatření v demokratické společnosti s cílem zajistit:

[…]

e) jiné důležité cíle obecného veřejného zájmu Unie nebo členského státu, zejména důležitý hospodářský nebo finanční zájem Unie nebo členského státu, včetně peněžních, rozpočtových a daňových záležitostí, veřejného zdraví a sociálního zabezpečení;

[…]

j) vymáhání občanskoprávních nároků.“

Německé právo

Daňový zákoník

8 Abgabenordnung (daňový zákoník, BGBl. I 2002, p. 3866), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „daňový zákoník“), v § 2a, nadepsaném „Působnost ustanovení o zpracování osobních údajů“, stanoví:

„[…]

3. Ustanovení tohoto zákoníku a daňových právních předpisů upravující zpracování osobních údajů se nepoužijí, uplatní-li se právo Evropské unie a zejména [ONOÚ] přímo nebo obdobně podle odstavce 5 [tohoto §].

[…]

5. Není-li stanoveno jinak, platí ustanovení [ONOÚ], tohoto zákoníku a daňových zákonů upravující zpracování osobních údajů fyzických osob obdobně pro informace, které se týkají identifikovaných nebo identifikovatelných

1) zemřelých fyzických osob nebo

2) právnických osob soukromého práva, sdružení osob, bez ohledu na právní osobnost, nebo sdružení majetku.“

9 Ustanovení § 32b, nadepsaného „Informační povinnost daňové správy v případě, že osobní údaje nebyly získány od subjektu údajů“, stanoví:

„1. Kromě případů uvedených v čl. 14 odst. 5 [ONOÚ] a v § 31c odst. 2 [tohoto zákoníku] není daňová správa povinna poskytnout subjektu údajů informace podle čl. 14 odst. 1, 2 a 4 [ONOÚ], pokud

1) by poskytnutí informací
   a) ohrozilo řádné plnění úkolů spadajících do pravomoci daňové správy a jiných orgánů veřejné moci ve smyslu čl. 23 odst. l písm. d) až h) [ONOÚ] nebo

   […]

a proto musí zájem subjektu údajů na poskytnutí informací ustoupit. Ustanovení § 32a odst. 2 [tohoto zákoníku] se použije obdobně.

[…]“

10 Ustanovení § 32c uvedeného zákoníku, nadepsaného „Právo subjektu údajů na přístup k osobním údajům“, stanoví:

„1. Subjekt údajů nemá vůči daňové správě právo na přístup k osobním údajům podle článku 15 [ONOÚ], jestliže

1) subjekt údajů nemusí být informován podle § 32b odst. 1 nebo 2 [tohoto zákoníku],

2) poskytnutí údajů by ohrozilo určení, výkon nebo obhajobu občanskoprávních nároků ze strany finančního správy nebo její obranu proti občanskoprávním nárokům, které byly vůči daňové správě prokázány ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. j) [ONOÚ]; povinnosti daňové správy poskytnout údaje podle občanského práva zůstávají nedotčeny,

[…]“

11 Ustanovení § 32e téhož zákoníku, nadepsaného „Vztah k ostatním právům na poskytnutí údajů a přístup k informacím“, stanoví:

„Má-li subjekt údajů nebo třetí osoba podle [Gesetz zur Regelung des Zugangs zu Informationen des Bundes (zákon spolkové země o přístupu k informacím)] ze dne 5. září 2005 (BGBl. 2005 I, p. 2722) v platném znění nebo podle příslušných zákonů spolkových zemí vůči daňové správě nárok na přístup k informacím, platí obdobně články 12 až 15 [ONOÚ] ve spojení s § 32a až 32d [tohoto zákoníku]. Další nároky na přístup k informacím o daňových údajích jsou v tomto smyslu vyloučeny. Ustanovení § 30 odst. 4 bodu 2 [tohoto zákoníku] se v tomto ohledu nepoužije.“

Zákon o úpadku

12 Ustanovení 129 odst. 1 Insolvenzordnung (zákon o úpadku) ze dne 5. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2866), ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví:

„ ‚Insolvenzverwalter‘ [konkursní správce] může za podmínek stanovených v § 130-146 napadnout právní úkony učiněné před zahájením úpadkového řízení a poškozující věřitele.“

Zákon o svobodném přístupu k informacím

13 Gesetz über die Freiheit des Zugangs zu Informationen für das Land Nordrhein-Westfalen (zákon o svobodném přístupu k informacím spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko) ze dne 27. listopadu 2001, ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v § 2, nadepsaném „Působnost“, stanoví:

„1) Tento zákon se vztahuje na správní činnost orgánů veřejné moci […]. Pro účely tohoto zákona je orgánem veřejné moci každý subjekt, který plní úkoly veřejné správy.

[…]“

14 Ustanovení § 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, nadepsaného „Právo na informace“, stanoví:

„1) Každá fyzická osoba se může v souladu s tímto zákonem vůči entitám uvedeným v § 2 domáhat práva na přístup k úředním informacím vedeným touto entitou.

2) Zvláštní právní ustanovení týkající se přístupu ke správním informacím, poskytování informací nebo přístupu ke spisu mají před ustanoveními tohoto zákona přednost. Povinnost mlčenlivosti se neuplatní v rámci tohoto zákona.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 D.-H. T., jednající jako správce konkursní podstaty J & S Service, společnosti založené podle německého práva, požádal daňovou správu na základě § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o daňové údaje o této společnosti za účelem posouzení možnosti podání odpůrčích žalob v úpadkovém řízení.

16 Tyto údaje se týkaly opatření souvisejících s nuceným výkonem, která mohla být uplatněna na J & S Service, a opatření, která již byla provedena, a plateb provedených touto společností, jakož i dne, kdy se daňová správa o úpadku této společnosti dozvěděla. D.-H. T. rovněž žádal o sdělení výpisů z účtů ve vztahu ke všem druhům poplatků a daní za zdaňovací období od března 2014 do června 2015.

17 Vzhledem k tomu, že daňová správa zamítla tuto žádost, D.-H. T. podal žalobu k příslušnému Verwaltungsgericht (správní soud, Německo), který jí v zásadě vyhověl.

18 Příslušný Oberverwaltungsgericht (vrchní správní soud, Německo) zamítl odvolání, které podala proti rozsudku prvního stupně spolková země Severní Porýní-Vestfálsko. Tento soud měl zejména za to, že právo na přístup k informacím uplatněné na základě zákona o svobodném přístupu k informacím nebylo vyloučeno zvláštními pravidly v daňové oblasti a nebránil mu žádný důvod vyloučení.

19 Uvedený soud měl za to, že vzhledem k tomu, že v úpadkovém řízení bylo právo disponovat daňovými informacemi převedeno na správce konkursní podstaty, tento převod zahrnoval také obchodní tajemství a daňové údaje v rozsahu nutném k řádné správě majetku dlužníka v úpadku. Tudíž, i když se na požadované informace vztahovalo daňové tajemství, D.-H. T. byl jako správce konkursní podstaty oprávněn požadovat po společnosti J & S Service veškeré informace související s úpadkovým řízením. Povinnost účasti dlužníka v úpadku zahrnovala podle tohoto soudu rovněž povinnost zprostit daňovou správu daňového tajemství.

20 Spolková země Severní Porýní-Vestfálsko podala k Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) kasační opravný prostředek „Revision“ proti rozhodnutí příslušného Oberverwaltungsgericht (vrchní správní soud).

21 Úvodem tento soud poznamenává, že ONOÚ není přímo použitelné v projednávaném případě, neboť věc v původním řízení se netýká osobních údajů týkajících se fyzické osoby ve smyslu čl. 1 odst. 1 a čl. 4 bodu 1 tohoto nařízení ani práva na přístup k osobním údajům přiznaného subjektu údajů ve smyslu článku 15 tohoto nařízení. Právo na přístup k osobním údajům stanovené v posledně uvedeném článku je podle předkládajícího soudu právem vázaným na osobu, která je subjektem zpracovaných osobních údajů, a toto právo není součástí konkursní podstaty, a tudíž je vyloučeno z převodu správních a pořizovacích pravomocí na správce konkursní podstaty.

22 Uvedený soud však připomíná, že za účelem zajištění jednotného výkladu unijního práva Soudní dvůr již rozhodl, že je příslušný k rozhodování o žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce týkajících se ustanovení tohoto práva v čistě vnitrostátních situacích, v nichž byla tato ustanovení přímo a nepodmíněně použitelná ve vnitrostátním právu.

23 Tato podmínka je přitom v projednávaném případě splněna, neboť § 2a odst. 5 daňového zákoníku odkazuje na ustanovení ONOÚ, pokud jde o zpracování osobních údajů právnických osob.

24 V tomto kontextu si předkládající soud klade první otázku o možnosti daňové správy omezit přístup daňového dlužníka k daňovým údajům na základě čl. 23 odst. 1 písm. j) ONOÚ, na který § 32c odst. 1 bod 2 daňového zákoníku výslovně odkazuje.

25 Pokud by se mělo za to, že daňová správa se může dovolávat čl. 23 odst. 1 písm. j) ONOÚ, předkládající soud si přeje zjistit, zda pojem „vymáhání občanskoprávních nároků“ uvedený v tomto ustanovení zahrnuje rovněž obranu proti občanskoprávním nárokům.

26 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že ve vnitrostátním právu § 32c odst. 1 bod 2 daňového zákoníku výslovně zahrnuje obranu proti občanskoprávním nárokům za účelem omezení práva subjektu údajů na přístup k údajům. Tento soud má za to, že cílem tohoto ustanovení je zajistit, aby s daňovou správou nebylo zacházeno jinak než s jinými věřiteli nebo dlužníky. Uvádí, že informační povinnosti, které má tato správa, musí být tudíž upraveny jen občanským právem a podléhat podmínce, že právo podat odpůrčí žalobu je prokázáno a je třeba dále určit povahu a rozsah tohoto práva.

27 Konečně předkládající soud si klade otázku, zda základem vnitrostátního ustanovení, které omezuje právo na přístup k osobním údajům přiznané článkem 15 ONOÚ za účelem obrany proti odpůrčím žalobám, které mohou být podány v úpadkovém řízení proti daňové správě, je čl. 23 odst. 1 písm. e) tohoto nařízení.

28 V tomto ohledu tento soud uvádí, že cíl § 32c odst. 1 bodu 2 daňového zákoníku spočívá ve stejném zacházení s daňovou správou jako s ostatními věřiteli a dlužníky, pokud jde o občanskoprávní pohledávky, jakož i v podpoře řádného zdanění, které je v souladu se zákonem, a tudíž v zajištění daňových příjmů. Má za to, že tyto cíle mohou být důležitými cíli obecného veřejného zájmu v rozpočtové a daňové oblasti ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. e) ONOÚ.

29 Podle uvedeného soudu však vnitrostátní zákonodárce přijetím § 32c odst. 1 bodu 2 daňového zákoníku spíše využil omezení uvedeného v čl. 23 odst. 1 písm. j) ONOÚ. Má totiž za to, že požadované daňové údaje mají význam nikoli pro samotné daňové věřitele, ale pro platby, které jsou pro úpadkové právo důležité jakožto úkony, které mohou být případně prohlášené za neplatné podle zákona o úpadku ze dne 5. října 1994 ve znění použitelném na věc v původním řízení.

30 Za těchto podmínek se Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je cílem čl. 23 odst. 1 písm. j) [ONOÚ] také ochrana zájmů daňové správy?

2) V případě kladné odpovědi zahrnuje výraz ‚vymáhání občanskoprávních nároků‘ také obranu daňové správy vůči občanskoprávním nárokům a musí být tyto nároky již uplatněny?

3) Umožňuje ustanovení čl. 23 odst. 1 písm. e) [ONOÚ] týkající se ochrany důležitého finančního zájmu členského státu v daňové oblasti omezení práva na přístup k údajům podle článku 15 [ONOÚ] za účelem obrany před odpůrčími občanskoprávními žalobami, které mohou být podány proti daňové správě v úpadkovém řízení?“

K pravomoci Soudního dvora

31 Podle ustálené judikatury je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy založené článkem 267 SFEU pouze věcí vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a který musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, jež bude vydáno, aby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudky ze dne 18. října 1990, Dzodzi, C-297/88 a C-197/89, EU:C:1990:360, body 34 a 35, jakož i ze dne 14. února 2019, Milivojević, C-630/17, EU:C:2019:123, bod 47 a citovaná judikatura).

32 Nicméně podle ustálené judikatury rovněž platí, že Soudnímu dvoru přísluší, aby za účelem ověření vlastní pravomoci přezkoumal podmínky, za kterých se na něj vnitrostátní soud obrátil (rozsudek ze dne 16. června 2016, Rodríguez Sánchez, C-351/14, EU:C:2016:447, bod 55 a citovaná judikatura).

33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr v řadě případů rozhodl, že má pravomoc rozhodnout o žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce týkajících se ustanovení unijního práva v situacích, kdy se skutkový stav v původním řízení nacházel mimo působnost unijního práva, a tedy spadal výlučně do pravomoci členských států, ale kdy se uvedená ustanovení unijního práva stala použitelnými v důsledku odkazu na jejich obsah ve vnitrostátním právu (rozsudek ze dne 12. července 2012, SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, bod 86 a citovaná judikatura).

34 Taková pravomoc je odůvodněna zjevným zájmem unijního právního řádu na tom, aby za účelem zabránění rozdílným budoucím výkladům byla převzatá ustanovení unijního práva vykládána jednotným způsobem [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. října 1990, Dzodzi, C-297/88 a C-197/89, EU:C:1990:360, bod 37, jakož i ze dne 12. prosince 2019, G. S. a V. G. (Ohrožení veřejného pořádku), C-381/18 a C-382/18, EU:C:2019:1072, bod 42 a citovaná judikatura].

35 Pravomoc Soudního dvora je však omezena pouze na přezkum ustanovení unijního práva. Soudní dvůr ve své odpovědi vnitrostátnímu soudu nemůže zohlednit obecnou systematiku ustanovení vnitrostátního práva, která zároveň s odkazem na unijní právo stanoví rozsah tohoto odkazu. Zohlednění omezení, která vnitrostátní zákonodárce mohl zavést pro účely uplatňování unijního práva na čistě vnitřní situace, totiž spadá do vnitrostátního práva, a tudíž do výlučné pravomoci soudů dotčeného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 1990, Dzodzi, C-297/88 a C-197/89, EU:C:1990:360, bod 42).

36 Z údajů poskytnutých předkládajícím soudem v projednávaném případě vyplývá, že podle odkazu učiněného v § 2a odst. 5 bodě 2 daňového zákoníku se ustanovení ONOÚ týkající se zpracování osobních údajů fyzických osob obdobně použijí na právnické osoby.

37 Konkrétně § 32b tohoto zákoníku stanoví, že daňová správa není povinna poskytnout informace, pokud osobní údaje nebyly poskytnuty subjektem údajů a tyto informace mohou ohrozit řádné plnění úkolů spadajících do její pravomoci nebo pravomoci orgánů veřejné moci ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. d) až h) ONOÚ.

38 Podle § 32c odst. 1 bodu 2 uvedeného zákoníku nemá subjekt údajů vůči daňové správě právo na přístup k údajům podle článku 15 ONOÚ, jestliže by poskytnutí požadovaných údajů mohlo ohrozit určení, výkon nebo obhajobu občanskoprávních nároků ze strany této správy nebo její obranu proti občanskoprávním nárokům, které byly vůči uvedené správě uplatněny ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. j) tohoto nařízení.

39 Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že ustanovení daňového zákoníku, o která se jedná ve věci v původním řízení, odkazují na článek 23 ONOÚ za účelem vymezení informační povinnosti daňové správy, jakož i práva subjektu údajů na přístup k údajům ve vztahu k této správě s cílem napravit nepříznivou situaci, v níž by se ocitla tato správa ve vztahu k soukromoprávním věřitelům v úpadkovém řízení, a tak přispět k zajištění daňových příjmů.

40 V původním řízení je subjekt požadovaných údajů právnickou osobou, a sice společností v úpadku.

41 Jak však vyplývá z čl. 1 odst. 1 ONOÚ, toto nařízení stanoví pravidla týkající se ochrany osobních údajů fyzických osob a nevztahuje se na údaje, které se týkají právnických osob.

42 Článek 23 tohoto nařízení, o jehož výklad žádá předkládající soud, upravuje situace, v nichž právo Unie nebo členského státu, které se na správce nebo zpracovatele vztahuje, může omezit rozsah práv přiznaných subjektům údajů, které jsou definovány jako identifikované nebo identifikovatelné fyzické osoby, a rozsah odpovídajících povinností uložených správcem.

43 V projednávaném případě se předběžné otázky týkají výkladu čl. 23 odst. 1 ONOÚ v situaci, v níž se tato ustanovení stala použitelnými na právnické osoby za účelem vymezení informačních povinností orgánů veřejné moci na základě zákona o svobodném přístupu k informacím.

44 Ustanovení daňového zákoníku, o která se jedná ve věci v původním řízení, se však neomezují na to, že činí ustanovení ONOÚ použitelnými mimo působnost tohoto nařízení, nýbrž mění jeho předmět a rozsah.

45 I když je totiž pravda, že ustanovení daňového zákoníku, o která se jedná ve věci v původním řízení, téměř doslovně přebírají některá ustanovení ONOÚ, cíl a kontext, v němž bylo přijato toto nařízení, jsou podstatně odlišné od cíle a kontextu vnitrostátních právních předpisů, o které se jedná ve věci v původním řízení, neboť cílem tohoto nařízení je zejména zajistit dodržování základních práv přiznaných fyzickým osobám a zároveň nalézt rovnováhu mezi těmito právy a nutností chránit jiné oprávněné zájmy v demokratické společnosti.

46 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že pojem „informace týkající se právnických osob“ je striktně odlišný od pojmu „osobní údaje fyzických osob“ který je definován unijním právem. Právo každé fyzické osoby na ochranu údajů, které se jí týkají, je základním právem zaručeným čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv. Omezení takového práva musí být proto stanovena zákonem, dodržovat podstatu základních práv a být nezbytným a přiměřeným opatřením v demokratické společnosti k zajištění některých veřejných nebo soukromých zájmů, jak připomíná čl. 23 odst. 1 ONOÚ. Naproti tomu informace týkající se právnických osob nejsou podobným způsobem chráněny v unijním právu.

47 Německé právo tedy ve skutečnosti odkazuje nikoli na ochranu osobních údajů fyzických osob upravenou v unijním právu ONOÚ, nýbrž na pojem ochrany údajů právnických osob vlastní vnitrostátnímu právu. Za těchto podmínek se předběžné otázky netýkají ve skutečnosti výkladu ustanovení unijního práva, které by se stalo na základě ustanovení vnitrostátního práva použitelným mimo svou působnost, ale týkají se pojmu vnitrostátního práva, kterému neodpovídá žádné ustanovení unijního práva.

48 Zadruhé, jak uvedl generální advokát v bodech 86 a 88 svého stanoviska, cílem čl. 23 odst. 1 ONOÚ je zajistit přiměřenou rovnováhu mezi dodržováním základních práv fyzických osob dotčených zpracováním osobních údajů a nutností chránit jiné oprávněné zájmy v demokratické společnosti. Výklad omezení, která stanovuje, vyžaduje tudíž nalezení rovnováhy mezi základními právy přiznanými fyzickým osobám a zájmy, k jejichž ochraně tato omezení přispívají.

49 Článek 23 ONOÚ tudíž nemůže být vykládán bez ohledu na skutečnost, že jeho cílem konkrétně je zajištění základních práv fyzických osob.

50 Výklad ustanovení uvedeného nařízení nemůže být tudíž podán stejným způsobem ve vztahu k fyzickým osobám a ve vztahu k právnickým osobám, jejichž právo na ochranu údajů nebylo definováno v ONOÚ. Nelze tedy dojít k závěru, ačkoli předkládající soud tvrdí opak, že v projednávaném případě existuje zjevný zájem na tom, aby Soudní dvůr vyložil tato ustanovení za účelem zajištění jednotnosti jejich výkladu.

51 Za těchto podmínek nelze mít za to, že ustanovení unijního práva předložená Soudnímu dvoru k výkladu se stala jako taková použitelnými na základě vnitrostátního práva, byť i mimo působnost tohoto nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 28. března 1995, Kleinwort Benson, C-346/93, EU:C:1995:85, bod 19).

52 Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že Soudní dvůr nemá pravomoc odpovědět na otázky položené Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud).

K nákladům řízení

53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Soudní dvůr nemá pravomoc odpovědět na otázky položené rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) ze dne 4. července 2019.

Podpisy